

чинѣ си стѣрижѣ, не прѣставляше да плаче, нѣ съ сълзы-тѣ си мокрѣше тѣло-то на С-го, и съ страхъ го цѣлѣваше; подобно и Свѣтѣйшій Проклѣ, като цѣлѣваше С-го любовно, извика: Христоролюбивый отче учителю сладчайшій! азъ съмъ твое чадо, възпитанъ съ твое-то дѣховно млѣко; ты както на прѣдѣ мене си былъ пастырь; тѣй и нынѣ пакъ ты си пастырь, мои-тѣ овци сѣ твои, съ твоѣ-тѣ пажѣ сѣ питае и дѣнесъ твое-то стадо, и защо-то желѣе тебѣ, на дрѣгы пастырь нещѣ да послѣдва. Изяви си прочее лице-то и направи да чюемъ още веднѣжъ твоѣ-тѣ гласъ; а всичкыя народъ искаше само да сѣ досѣгне до ковчега на С-го, и оттамъ сѣ неотстѣпвахъ день и ноцъ. На дрѣгый день ѹтрѣнь-тѣ ковчега-тѣ съ честны-тѣ моцѣ, гѣденъ на царскѣ колесницѣ, завезохъ го въ великѣ-тѣ съборнѣ черквѣ на Св. Апостолы, съ всѣкѣ честь и славѣ; а кога-то сѣ положи вътрѣ на Патріаршескыя прѣстола, всичкый народъ, като изъ еднѣ ѹстѣ дѣмахъ: Отче! прѣими си прѣстола. Тогава Патріархъ-тѣ Проклѣ, и дрѣгы нѣкои достойны